

om Sagttegn, vare de ikke saa heldige, som man kunde ønske, men det var dog en Begyndelse, og det kunde maasse ogsaa gøre nogen Nytte. Men naar man nu fuldstændig har udeladt dette og samtidig udelader de andre Bestemmelser, som jeg har omtalt, nemlig Forbudene mod Søn- og Helligdagsjagten og mod Nattejagten, indier jeg egentlig ikke, hvad der skal opnaas ved Loven, idet den i det hele taget saa ikke bliver til nogen større Nytte mod det stærke Krybskytteri, som i Aarenes Løb er taget mere og mere til. Jeg mener derfor, at man alvorlig maa tage under Overvejelse, om man ikke skal gaa ind paa Bestemmelsen om Sagttegnene. I hvert Tilfælde synes jeg absolut, at man maatte holde paa det, hvis man ikke kan saa nogle af de andre Bestemmelser, jeg nys omtalte.

Hvad Straffebestemmelsen angaar, er det jo navnlig Minimum af Bøderne, man har nedsat, og det spiller ikke saa lille en Rolle, thi man maa huske paa, at ved offentlige Politisager er det Dommeren tilladt at afgøre Sagen ved Forlig, endog med en Mulkt, der gaar under Minimum, og selv, naar vedkommende lader det gaa til Doms, er der mange Steder, det vide vi jo af Erfaring, hvor Dommerne ere meget tilbøjelige til netop at anvende Minimumsstraffene. Det var derfor bedre, om man bibeholdt Landstingets Bestemmelser om Minimum for Bøderne, thi det vilde jo ikke bevirkte noget som helst med Hensyn til de Tilfælde, hvor vedkommende vil afgøre Sagen ved Forlig — der kan han alligevel altid slippe med en mindre Bøde. Man har dernæst forandret Bestemmelsen om Forbrudelse af Sagtredstaber. Det var vedtaget her, at den, der to Gange i Løbet af nogle Aar ved Dom eller Forlig har været anset for ulovlig Sagt, og som saa tredje Gang forsaar sig inden 5 Aars Forløb, skulde have forbrudt sine Sagtredstaber, og hvad dertil hører. Nu har Folketinget vedtaget, at det først skal være fjerde Gang. Det er jo ikke saa heldigt, men paa den anden Side kunde man maasse dog nok gaa ind paa det. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at der er kommet en bestemt Modsigelse ind, idet der jo udtrykkelig staar i Paragraffen, at han skal dømmes til at have forbrudt blandt andet de Sagtredstaber og Hunde, han fører med sig, hvad

enten de tilhøre ham selv „eller af andre ere overladte til Brug“, til Fordel for Kommunens Kasse, men saa staar der straks efter i det næste Punktum: „Kunne Sagtredstaberne og Hundene ikke staffles til Besæjere eller ere de bevislig ikke hans Ejendom“, skulle de ikke forbyrdes, men han skal betale mindst 50 Kr. i Stedet for. Det er en Modsigelse, som man maa se at faa hævet. Med Hensyn til selve Straffene skal jeg i øvrigt gøre opmærksom paa, at man i § 26 har udeladt Bestemmelsen om, at det Bildt, man handler med i Fredningstiden, skulde være konfiskeret til Fordel for vedkommende Kommunes Kasse. Jeg anser denne Bestemmelse for meget heldig, da man ellers ikke har nogen Garanti for, at vedkommende, naar han slipper med en lille Mulkt, ikke alligevel følger Bildtet, og derfor mener jeg, at man skal holde paa Konfiskationen. Man har dernæst udeladt § 37 i Landstingets Forslag, som omhandlede den Ret, som man nu har til at anholde Krybskytter, thi den Bestemmelse, som findes i en tidligere Paragraf, § 13 i Folketingets Affattelse, er ikke den samme. Det er nemlig nu gældende Ret, idet Forordningen af 20de April 1840 § 34 formentlig gælder ubetinget endnu, og efter den har man Ret til at anholde en Krybskytte og endogsaa fratage ham alle de Sagtredstaber, han har med sig, og hvis han sætter sig til Modværg, maa han selv tage Stæde for Sjæm-gæld, hvis han skulde lide nogen Stæde. Jeg ved ikke, hvorfor man har udeladt denne Bestemmelse; der er dog ingen Grund til netop at udelade de gældende Bestemmelser, som ere til stor Nytte, og saa let ikke sætte noget i Stedet for. Paa samme Maade har man udeladt Landstingsforslagets § 38 om Politiets Ret til at efterjage saadant Bildt, som man antager er erhvervet ved Bildtthveri. Det forekommer mig, at det var en meget god Bestemmelse, og det svarer jo fuldstændigt til, hvad Politiet gør med Hensyn til andre Tyvefoster, nemlig at man uden videre anstiller Underjøgelse hos vedkommende, der giver sig af med at købe den Slags Ting, og derfor vilde det ogsaa være rigtigt, at man havde den Ret over for dem, der saa deres Fordel ved at købe Bildt af Krybskytter.

Saa er der jo endelig § 31 i Folke-